

JAK USMĚVAVÝ PŘIDAVAC MISTRA SVÉHO O ŽIVOT PŘIPRAVIL

Začalo to klasickým pátráním po pohřešované osobě. Plzeňští policisté se obrátili na berounské kolegy s prosbou, aby pro ně udělali obhlídku na pracovišti, odkud domů nedorazil Vojtěch Semjanský (většinu jmen jsme pozměnili – pozn. red.). Čtyřiačtyřicetiletý šikovný řemeslník, organizátor, stavěl rodinný dům komusi na Berounsku. Parťáka mu dělal Zbyněk Rychtařík. Třiadvacetiletý mladý muž absolvoval sice soukromou školu bezpečnostních služeb, ale s poměrně značnou potřebou peněz se protloukal životem víceméně příležitostně – zejména po stavbách. Od jednoho kšeftu k jinému pokusu o zakotvení...

Policisté z hořovického Obvodního oddělení neprodleně zajeli do obce L., a protože byl všední den, předpokládali na staveništi čilý pracovní ruch. Na rozestavěném sídle ovšem nikde nikdo. Kontaktovali stavbyvedoucího, který jim otevřel vrátka.

Ukázalo se, že v prvním patře rozestavěné budovy jsou poházané pracovní nástroje i materiál. Zateplení přes sádrokarton někdo opustil v jasném okamžiku rozpracovanosti.

Navíc tam byly zcela prokazatelně rozseté krůpěje krve. Na více místech! První domněnka okamžitě ukazovala – minimálně – na pracovní úraz.

Při následujícím bližším ohledání ovšem krevních kapek přibývalo! Hořovičtí strážci zákona přerušili svoji práci a povolali výjezdovou skupinu.

Ta vše znovu propátrala a zadokumentovala. Můžeme hned prozradit, že videozáznam byl tak pečlivý, detailně propracovaný, že později expertům odhaloval nejednu další závažnou stopu, argument, podnět k novým krokům šetření!

● ● ●

Policie kvůli předpokládanému pracovnímu úrazu – pro jistotu – obvolala všechna nejbližší zdravotnická zařízení. S nulovým výsledkem. Nic, co by se alespoň trochu podobalo zranění, která občas mohou provázet méně šikovnou řemeslnou, zednickou práci, neměli lékaři nikde v záznamech.

Následovala pátrací akce podle zaběhaných pravidel. Vojtěcha Semjána a Zbyňka Rychtaříka viděli lidé naposledy před čtyřmi dny. Před polednem spolu obědvali, cestou z restaurace se potkali s mužem dozorcujícím sled plánovaných budovatelských kroků a převzali od něj – z auta do auta – sádrokartonové desky.

Přítelkyně mladíka později prohlásila, dosvědčila, že přímo ve dvanáct hodin zkoušela Zbyňkovi telefonovat. Nezvedal to. Zavzvonila k mistrovi a ten s pochopením jejímu miláčkovi vlastní mobil předal.

Do následného časového snímku tušených dějů to byl základní výchozí bod. Tou dobou byli oba pracanti někde u stavby spolu – a oba živí!

Během prvních hovorů s pomocnou silou stavaře Semjána vyplynulo, že ve středu 24. května – v den narozenin mistra – si vzal brzy odpoledne auto, kterým na stavbu oba

chlapi společně dojížděli, a odjel domů na Plzeňsko. Šéfa měl prý někdo odvézt tamtéž až někdy mezi čtvrtou a pátou odpolední hodinou.

Pak, že si starší muž auto vyzvedne a v pátek se ráno k rozdělanému dílu pospolu vrátí. Jenomže pan Semján se na adrese trvalého bydliště toho dne bohužel neobjevil. Ticho po pěšině bylo i další dva dny. Proto vyrazil mladý Rychtařík – spolu se Semjánovou družkou – do Plzně nahlásit pohřešování blízké osoby!

● ● ●

Při dalších hovorech se Zbyňkem – i s lidmi z těsného okolí zednického tandemu – krystalizoval policistům před očima obraz silného, harmonického vztahu dvou lidí. Bezmláda vystupovali jako otec a syn.

Zbyněk Rychtařík se řítíl kamsi na Klatovsko, kde měl Vojta ustájeného koně, a sháněl se tam po „tátovi“. Telefonoval nejruznějším známým, jestli jim Vojtěch Semján nevolal, jestli nevědí o někom, komu by se ozval. Babičku, Semjánovu matku, s níž měl velice vřelé city, opakovaně vyzýval, aby zkusila synovi brknout. On ti to přece musí vzít!

Mezitím nejen vyšetřovatelům mladík naznačoval, že jeho šéf měl dluhy. Trochu větší, než o jakých pár lidí vědělo. Proto si často dělal starosti, mluvil o tom, že by vycestoval někam do ciziny, třeba do Anglie, a tam vydělal, třeba v lese, takové peníze, aby mohl dát tady doma všechno do pořádku.

o nehodě při práci brala víc a víc zase.

Odborník popisoval mechanismus vzniku krevních stop, jejich množství a tvar (největší tratoliště bylo v patře a někdo vše zcela zasypal lepidlem a prachem – kaluž se prokreslila až po absolutně dokonalém vypucování místnosti). Zraněný člověk musel do odhalené kalužiny vykrvácet!

A k nakládání s bezvládným tělem musela být – nezbytně, bez diskuse – na staveništi nejmeně jedna jiná osoba. Dole pod žebříkem byly biologické stopy vysvětlitelné výronem krve z řezné rány po pádu těla z výšky, dopad na zem tělesnou schránku jako by odpruží a zbytková krev vystříkne do prostoru.

Krev musí být i v automobilu, kterým pachatel oběť odstraňoval z místa činu, utvrdili se vyšetřovatelé v zásadním závěru.

Předchozí zpráva o prohlídce vozidla krevní „znečištění“ nepřinesla!

• • •

Středočeští kriminalisté se vypravili na Plzeňsko za předpokládaným transportním autem. Vůz, patřící družce Vojtěcha Semjána, byl nějakou dobu zaparkovaný v garáži u Zbyňka Rychtaříka. Potom se auto objevilo na vrakovišti se zadáním k likvidaci.

Sotva za pět minut dvanáct se podařilo zachránit závažné důkazy, prohledat zčásti již odstrojené motorové vozidlo. Po vypáčení zablokovaného zavazadlového prostoru vědecky propátráný kufr vydal značné stopy krve, posléze identifikované ve shodě s krevními stopami z rozestavěného rodinného domu.

Přidavač Zbyněk reagoval na nové skutečnosti změnou výpovědi. Po obědě mu na stavbu volala kamarádka, šel s mobilem stranou a chvilku si povídali. Když se vrátil zpět za Vojtou nahoru do patra, uviděl šéfa ležet v krvi, ošklivě říznutého do krku. V ruce běžící rozbruška flexu.

Táhnul ho dolů k autu, snašel ho po žebříku, ale těžký chlap mu vypadl z rukou. Ujížděl s ním do nemocnice a najednou cestou zjistil, že nedýchá. Už nechroptěl, umřel mi v tom voze.

V hrůze s ním jezdil kilometry a kilometr, nevěděl, co má dělat, bál se, že odpovědnost za smrt pracovního partnera spadne na něj. Až ho někde u Berounky pohodil do vody, do říční tůně!

Místo, kde se zbavil těla mladý Rychtařík policistům dokonce docela přesně ukázal. Za normálního stavu je tam možné řeku

přejít s vodou někde po kolena – jenomže pár dní po činu se kolem prohnala velká voda. Mrtvého muže nenalezli ani policejní potapěči.

Koncem srpna loňského roku stačila geneticky prokázaná shoda krve na staveništi a ve společně používaném autě k uvalení vyšetřovací vazby na Zbyňka Rychtaříka!

• • •

Než se nalezlo tělo, měnil podezřelý neustále různé části svého výkladu tragické události. Sestavit psychologický obraz jeho osobnosti a jeho vztahu s poškozeným si vyžadovalo tu nejtřpělivější, přímo mravenčí kriminalistickou práci.

Nikdo z prostředí obou mužů nechtěl připustit, že by Zbyněk mohl nějak Vojtovi ublížit. Nikdo vlastně v ničem policistům nepomohl, spolupráce z řad blízkých osob byla minimální, co si vyšetřující detektivové sami „neošlapali“, to jim do závěrečné mozaiky nikdo nepřihrál.

Kde byla příčina hrdelního zločinu, o jakou zde šlo motivaci, není známo doposud.

Dlouze se přehodnocovaly argumenty, důkazní souvislosti. Jestliže chtěl Zbyněk zraněnému příteli poskytnout zdravotní pomoc, např., proč ujížděl z pracoviště tak divným směrem? Kde je rozbruška, kterou se měl Vojtěch Semján zranit? Kdo přelil krevní stopy v autě kvůli jejich zahlazení brzdovou kapalinou? Atd.

Zbyněk sice pracoval poněkud jako stavební dělník, ale patří nepochybně mezi chytré lidi. Díky studiu na speciální střední škole je zběhlý i v kriminalistických znalostech, ví nejspíš leccos o „chladnoucích“ stopách (hrál na čas s ohlášením pohřešované osoby), má povědomí o právních důsledcích řady faktů, o vlastní výhodě, není-li po ruce mrtvé tělo.

Na počátku října ovšem na místě vzdáleném od místa „úkrytu“ nebohého Semjána, dobře kilometr a půl po proudu Berounky, odhrnoval kdosi malým traktůrkem polní cestu a narazil na lidskou kostru. Trochu ji poškodil, přesto soudní znalci – vedle DNA dokladu o totožnosti zednického mistra – potvrdili opakované velké násilí směřované na lebku.

Podle mechanoskopie šlo o údery větším kladivem (nebo patkou rozbrušovacího nástroje?). Lebeční praskliny vznikly ještě za života Vojty Semjána.

Tehdy začal Zbyněk Rychtařík odmítat další vysvětlování toho, co se mezi ním a předákem stalo.

• • •

V únoru 2007 byl mladý muž obžalován z vraždy. První soudní instance mu vyměřila 12 let nepodmíněného trestu odnětí svobody.

Policisty celou dobu, kdy se případem zabírali, dosti zarazelo, jak se Zbyněk Rychtařík při setkáních s nimi, při vlastních výpovědích zlehka – a téměř bez přestání – usmívá (jakoby nevěřil, že na něj dosáhne spravedlivý trest?).

A úsměv údajně mladému vrahovi z tváře nevymizel ani v okamžiku, kdy zazněl verdikt soudu...

Připravil

Jaroslav KOPIC

Ilustrační foto Jiří NOVÁK

Proto vozil neustále v autě cestovní pas, který – teď, když se po něm díval – nikde ve vozidle není. Stejně jako řidičák. Ten měl v autě taky pořád svůj neměnný místo!

Zkrátka kluk systematicky mlžil. Svým způsobem si pokoušel postavit kolem sebe alibi.

A po stavebníku Semjánovi ani vidu ani slechu. Telefonní aparáty hluché. Kontakt u kamarádů, u družky, u rodiny veškerý žádný.

• • •

Byť se verze pracovní nehody nepotvrdila, po vyzvídání po nemocnicích, pátrali přesto policisté v širším okolí dědiny L. s vyšetřovací variantou, že si mohl Semján přece jen nešťastně ublížit a v šoku se někde v terénu ztratit – a skonat.

Policejní „rojnice“ procešávající krajinu, dvakrát nasazený vrtulník s termovizí a s „očima na stopkách“, spolupráce se starosty sousedních vesnic v okruhu deseti, dvanácti kilometrů, nic z toho nepřinášelo nejmenší výsledek.

Detektivové se dohodli, že nezbyvá, než připustit podezření: Na Vojtěchu Semjánovi byl spáchán nejtěžší zločin!

A přizvali ke spolupráci kriminalisty z policejní Správy Středočeského kraje, jimž vyšetřování vražd ve struktuře útvarů Policie ČR územně přísluší.

Došlo na opakovaný rozbor situace na stavebním plácku. Tam, kde byl pohřešovaný naposledy živ a zdrav, přivedli policisté znalce z oboru soudního lékařství. A teorie